

Șoaptele copilăriei

Director: Prof. Staicu Ionelia
 Director adj: Prof. Crăciuneanu Ioana
 Tehnoredactor: Prof. Drossu Florina

Contribuții: Dir. adj. prof. Crăciuneanu Ioana
 Prof. Sinca Maria
 Prof. Puncioiu Ana
 Prof. Istrate Mariana
 Prof. Mărghidanu Irina

Prof. Oprea Mihaela
 Prof. Viorica Petrescu
 Prof. Rădoi Dorinel
 Prof. Anton Lavinia
 Și celelalte cadre didactice

ISSN 2601 - 2065

ISSN-L 2558 - 8540

NOIEMBRIE 2017

NUMĂRUL 16

ROMÂNIA MEA

Noiembrie

Cereasca boltă de noiembrie
 e rece și întunecată, iar
 frunza lui noiembrie e
 ruginie și uscată.

Autor:
Walter Scott

Atunci când recele
 noiembrie morocănos adie,
 el presară pustiul peste
 câmpii și păduri.

Autor:
Robert Burns

Frunzele copacilor,
 presărate pe iarbă, aduc sub
 soarele de noiembrie mai
 multă fericire decât
 narcisele.

Autor:
Cyril Connolly

Trupul e asemeni unui
 mesteacăn din noiembrie,
 îndreptat către luna plină și
 ajungând cu ramurile-i
 până în înghețatele ceruri...

Autor:
Robert Bly

Ioamna a venit.
 Frunzele au îngălbenit,
 Din copaci alene cad,
 Și formează un covor colorat.

Ioamna are roade bogate,
 Frunze multe colorate,
 Copiii se veselesc,
 Ioamna mult o mai iubesc.

Teleanu Maria
 - clasa 4

EMOȚIE DE VIS

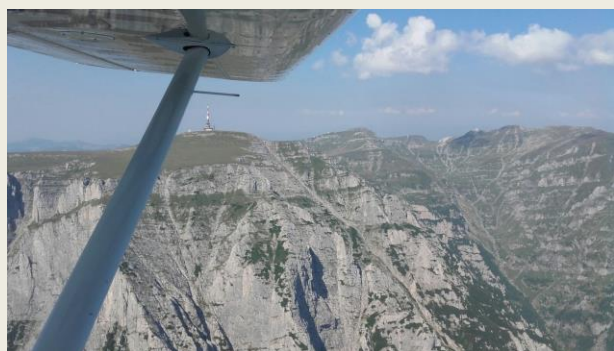
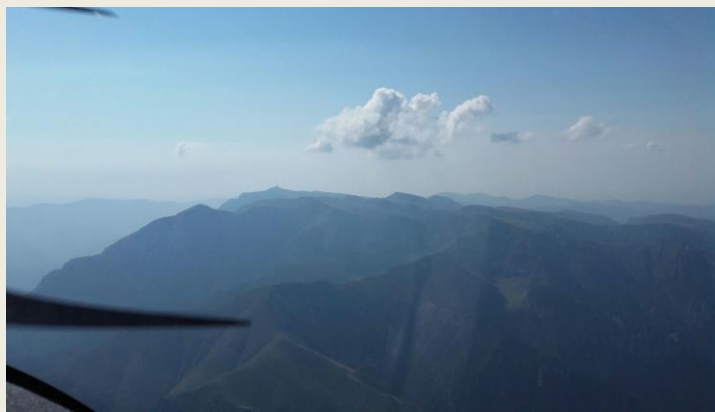

De la aripile de șindrilă până la cele mai performante aparate de zbor, omul și-a dorit mereu să încerce experiența păsărilor, să plutească liber în atmosferă, să poată să privească pământul de sus. Am încercat în această vară o astfel de experiență. Am zburat cu un avion ușor (un avion doar pentru două persoane).

Mai zburasem cu un avion de linie, deci nu era ceva cu totul nou, dar acesta era un zbor de agrement și a fost cu totul diferit. De la urcarea în avion alături de pilot, care mi-a făcut cunoștință cu avionul, familiarizându-mă cu ceea ce avea să se întâmple și până la întoarcerea la sol, când m-a încântat să privesc umbra avionului pe pământ înainte de aterizare, totul a fost de vis pentru mine. Ba chiar, în timpul zborului mi-a explicat cum pot manevra manșa și am executat și eu câteva mișcări ale avionului!

Dar ceea ce mi-a plăcut cel mai mult a fost faptul că aveam în permanență în fața ochilor o panoramă largă de jur împrejurul meu. Și cum zborul s-a desfășurat în zona Depresiunii Brașovului, am putut vedea munții așa cum nu i-am mai văzut niciodată. Am survolat Munții Bucegi și Munții Piatra Craiului.

Am trecut pe lângă Crucea Eroilor de pe Vârful Caraiman și pe lângă releul de pe Vârful Coștila, am văzut cabanele Babele, Piatra Arsă, Caraiman, Curmătura, pe care le mai văzusem în drumețiile mele montane și am trăit o emoție puternică atunci când am înconjurat Munții Piatra Craiului, a căror măreție o admiram pentru prima dată atât de aproape. Am văzut în zare Munții Ciucaș și chiar Munții Făgăraș - culmea culmilor României.

Desigur, am putut recunoaște și localitățile pe deasupra cărora zburam: Brașov, Râșnov, Bran, Moeciu, Cristian, Predeal, Bușteni etc., cu obiectivele turistice reprezentative pentru acestea – Vârful Tâmpa, Cetatea Țărănească Râșnov, Castelul Bran, Castelul Cantacuzino etc.

Și toate acestea, nu numai datorită cunoștințelor mele geografice și turistice, ci mai ales datorită informațiilor și explicațiilor primite

de la cel ce mă conducea în această călătorie de poveste - un pilot experimentat și totodată un drumeț montan care a străbătut cu piciorul și a văzut de aproape toate locurile pe care mi le prezenta, ca un adevărat și pasionat cunoscător.

A fost atât de captivant încât nici n-am simțit când a trecut ora de zbor și aș fi vrut să dureze cât mai mult sau să pot reveni cât mai curând, să mă bucur de alte priveliști impresionante și de alte senzații „tari” resimțite plutind între pământ și cer.

Autor:

Prof. Viorica Petrescu

De ce iubim România?

Pentru că reprezintă leagănul copilăriei noastre, pentru fiecare clipă de bucurie trăită pe pământul ei stropit cu sângele străbunilor noștri ce au luptat pentru libertatea noastră.

Pentru munții, codrii, căile, câmpiile, apele, marea, pentru ceea ce ne au oferit/ofere acestea.

Pentru cele patru anotimpuri, zâne minunate ce dăruiesc inimilor noastre bucurie și fericire.

Pentru măreția și frumusețea munților, bogățiile lor ascunse în adâncuri sau cele de la suprafață; pentru peșterile unice, unele luminate de glasul rugăciunii Sfinților României, pentru norii ce i putem atinge, pentru codrii ce foșnesc sub adierea caldă și blândă a vântului, pentru sursurul liniștitor al apelor, pentru liniștea și pacea revărsată la amurg, pentru roua dimineții, pentru cântecele păsărilor, pentru blândețea animalelor, pentru frumusețile și bucuriile iernii, pentru spectacolul și splendoarea primăverii ce îmbracă codrii și vaile cu veșminte de nuntă și ne îmbie cu parfumul și miresmele lor

Pentru strălucirea și căldura verii regăsită în bucuria, veselie, fericirea și dragostea ce o degajă razele soarelui, valurile mării și sufletele oamenilor.

Pentru țarina străbună împodobită cu spicele grânelor, cu roșul macilor și albastru albastrelor

Pentru toamna cea îmbelșugată ce umple cu roade cămărilor oamenilor dar și mulțumirea sufletească și blândețea șezătorilor ce răscolește sufletul oricărui român

Pentru bucuria, fericirea de a trai, a contempla tot ce ne a oferit și ne oferă această țară, pentru sângele vărsat de străbunii noștri, eroi cunoscuți sau necunoscuți, pentru sfinții care s-au rugat și se roagă pentru noi, pentru datinile și obiceiurile din străbuni, pentru toate acesta să iubim Romania oriunde am fi și să nu uităm niciodată că suntem români.

Autor:
Dir. Adj. Prof. Crăciuneanu Ioana

1 Decembrie, Ziua României

Ne amintim de strămoșii și eroii noștri...

De curând am vizitat Muzeul Național de Istorie a României și am participat la un atelier educativ despre eroii neamului românesc. În muzeu mi-au atras atenția două expoziții despre participarea României în primul război mondial.

La 1 decembrie 1918 s-a creat România Mare. Românii s-au luptat cu mai mulți soldați: germani, unguri, austrieci, bulgari și turci. În cele două expoziții am văzut soldați manechini, arme, drapele de luptă românești, surori medicale și răniți, precum și medalii primite de regele și regina României. Aici am aflat că prima femeie ofițer din armata română a fost Ecaterina Teodorescu.

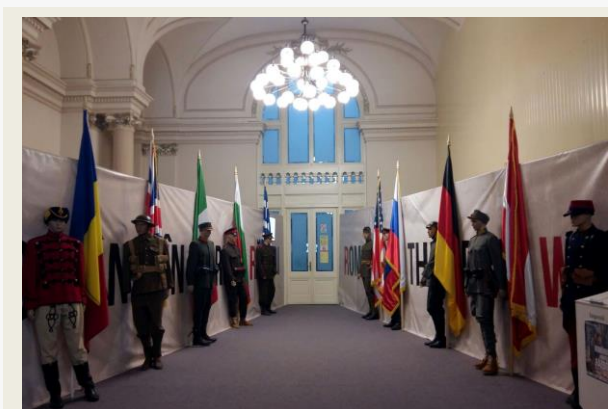

La atelier, am făcut un poster despre strămoșii noștri, dacii, inima reginei Maria și drapelul tricolor al României.

Dintre obiectele care mi-au plăcut cel mai mult la muzeu, am ales coroana reginei Maria. Inima sa se află la castelul regilor României, de la Peleş, Sinaia.

La 1 decembrie 2017 sărbătorim 99 de ani de la crearea României Mari.

**La mulți ani,
România!**

**Autor:
Lazăr Sophia, clasa a III-a B**

ASSG 143 - NOUĂ NE PASĂ DE SPORT

OG – OLIMPIADA GIMNAZIILOR HANDBAL FETE – FAZA PE SECTOR

O mențiune muncită...

Prima competiție după o lungă perioadă pentru echipa mare a ASSG 143, ne-a pus fața-n față cu adversari experimentați, fete legitimate la cluburi din capitală, coordonate de profesori cu multă experiență pentru o echipă reprezentativă școlară.

Singura noastră hanbalistă "de meserie", Carmen Streche, elevă venită în școala noastră la începutul acestui an, împreună cu celelalte fete, a avut ghinionul ca în primul meci să-și întâlnească chiar fostele colege de la Școala Gimnazială Nr. 147.

Ambiția ei a fost mare pentru acest meci, vrând să demonstreze că profesorii se pot baza pe experiența ei și anul viitor, când primordial pentru toți elevii din clasele a VIII-a...v-a trebui să fie gândul și pregătirea pentru Evaluarea Națională.

14-14 și poate cel mai spectaculos meci al competiției...

Un meci frumos cu răsturnări de scor, conducem la pauză, după care finalul ne găsește în atac, sperând la o egalare în ultima secundă, care și vine din partea aceleiași sportive, Carmen Streche.

Se trece direct la executarea loviturilor de la 7 m, acolo unde pierdem, experiența adversarelor vis a vis de respectiva competiție, spunându-și din nou cuvântul, majoritatea fetelor noastre fiind debutante într-o astfel de competiție.

Meciul pentru locurile 3-4 îl pierdem în primul rând pe fondul oboselii, fiind practic prima dată când fetele noastre joacă două meciuri în aceeași zi.

O mențiune muncită pentru fetele noastre, o experiență nouă și frumoasă, așa cum au declarat la finalul competiției, chiar dacă nu am reușit să ne clasăm pe podium.

ASSE 143 - NOUĂ NE PASĂ DE SPORT

OINA...Cândva sportul nostru național !

Oina (sau hoina) este un joc sportiv tradițional românesc. Jocul de oină era răspândit pe întreg cuprinsul țării, având un număr mare de denumiri și variante: în Banat i se spunea „lopta mică” sau „pila”, în Transilvania „de-a lungă” sau „lopta lungă”, în zona Sibiului „fuga”, în Muntenia și în Moldova „hoina” și apoi oina, în Maramureș „oierul” sau „oirul”, în Dobrogea „de-a lungă” etc. În unele părți oina se juca și de către fete, sub numele de „oiniță”. Este asemănător cu jocuri sportive comune altor țări, cum ar fi Schlagball-ul german, pesäpallo-ul finlandez, jocul paume din Franța, respectiv Cluiche Corr-ul irlandez.

Jocul solicită calități sportive complexe (viteză bună de alergare, reflexe rapide în mișcările de autoapărare față de loviturile mingii, precizie în aruncarea și lovirea mingii cu un baston sau bătă).

Puțină istorie...

Jocul de oină este practicat continuu cel puțin din secolul al XIV-lea conform cronicilor și hrisoavelor timpului, fiind menționat prima dată documentar la 1364, în timpul domniei lui Vlaicu Vodă. Altă atestare documentară apare în anul 1596, când cosmograful italian Gian Lorenzo d'Anania menționează jocul de oină în lucrarea Sistemul Universal al Lumii la capitolul descrierii Valahiei Superioare.

Referiri la oină se găsesc și în lucrarea Diaetetica a lui Stefan Matyus din 1762 tipărită la Cluj, apoi preotul Nicolae Stoica din Hațeg care în anul 1763 relatează anii petrecuți la Timișoara unde juca cu copiii în curtea bisericii „lopta mică”.

Cel care aduce transformări radicale în jocul de oină, dându-i caracter de joc sportiv, este Spiru Haret, considerat a fi părintele oinei. Prin „Reforma învățământului” din 1898 cât și prin alte decizii ministeriale, el a introdus practicarea obligatorie a oinei în școlile de toate gradele. «Oina poate aduce o viață nouă în școala română, fiind un admirabil mijloc de educație fizică, adevăratul tip de joc sportiv românesc», spunea Spiru Haret.

La 9 mai 1899, la București s-a ținut primul campionat național de oină, învingătoare fiind echipa liceului Nicolae Bălcescu din Brăila.

În Monitorul Oficial nr. 49 din 3 iunie 1912 se publică integral regulamentul jocului, astfel fiind recunoscut oficial jocul de oină.

La începutul lunii decembrie 1912, la București, este înființată „Federația Societăților Sportive din România” (FSSR) care cuprindea și „Comisia de Oină”.

Federația Română de Oină este fondată în iunie 1932.

ASSG 143 - NOUĂ NE PASĂ DE SPORT

După cel de-al doilea război mondial, oina își recâștigă popularitatea, organizându-se o serie de competiții pe plan local și național cum ar fi: Cupa Speranțelor, Cupa Regiunilor, Cupa României, Campionatul național de seniori și juniori, Cupa Orașelor, Cupa Satelor, Cupa Liceelor Agroindustriale, Campionatul Universitar, Dinamoviada, Spartachiada, Cupa Federației, Campionatul Școlar și altele.

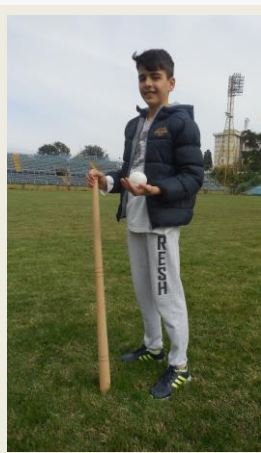
La 29 iunie 1949 se înființează „Comisia Centrală de oină” care pune bazele pentru formarea în școli de antrenori, arbitri, instructori și se modifică regulamentul de joc. În această perioadă oina cunoaște un drum ascendent devenind foarte populară în întreaga țară.

După anul 1990 oina a cunoscut un mare regres, care a dus până aproape la dispariția jocului.

În ultimii ani, Federația Română de Oină a demarat o amplă acțiune de revigorare a acestui sport. Au fost reactivate o mare parte dintre centrele de tradiție și incluse noi localități, astfel că în prezent practicarea oinei se face în peste 30 de județe.

Din păcate, în 2017 regresul se află la o scară mult mai mare decât după anul 1990, dar spre bucuria ASSG 143, Primăria Sectorului 5 în colaborare cu Federația Română și Asociația Română a Jocurilor și Sporturilor Tradiționale, a inițiat în perioada octombrie-noiembrie 2017, un curs de oină, care a inclus mai multe școli gimnaziale din sectorul 5, menit să readucă în actualitate celor mici, dar și profesorilor de educație fizică și sport, ceea ce a însemnat cândva pentru țara noastră, frumosul nostru sport național numit Oină.

Activitate coordonată foarte bine de foști jucători și actuali antrenori ai Federației Române de Oină, partea practică desfășurându-se pe cochetul și acum, chiar dacă nu se mai află în circuitul vreunei competiții de mare anvergură, stadionul din parcul cu platani, Cotroceni. Și ASSG 143 a participat la respectivele cursuri, la finele proiectului derulându-se o competiție cu premii foarte atractive pentru elevi. Sportivii noștri au fost foarte placut impresionați de jocul în sine, chiar dacă au fost nevioți să se mulțumească doar cu o diplomă de participare, un tricou, o medalie și o șapcă, premii primite de fiecare echipă participantă, cu excepția primelor trei locuri.

Autor:
Prof. Rădoi Dorinel

Obiceiuri și tradiții din Maramureș

Maramureșul este una dintre cele mai frumoase zone a țării. Aici, obiceiurile și tradițiile se păstrează cu sfințenie din generație în generație.

Tradiția lemnului este încă actuală și fiecare maramureșean se mândrește cu ea.

În Maramureș tradiția portului popular s-a păstrat. Mai vezi și acum oameni îmbrăcați în haine tradiționale la muncile câmpului: la săpat, la cosit, la strânsul fanului.

Oamenii au foarte mult haz și credință. Să nu uităm de Cimitirul Vesel de la Săpânța, care este unic în lume. Pe crucile din cimitir sunt scrise poezii haioase care îl caracterizează pe cel îngropat în locul respectiv.

Credința oamenilor e redată de bisericile vechi din lemn care poartă în ele amprenta câtorva sute de ani.

Tradițiile ocupa un rol important în sufletul și în viața acestui ținut. De aceea, aici se trăiește intens fiecare sărbătoare.

Portul popular este obligatoriu la sărbătorile religioase importante.

În Maramureș, pe lângă sărbătorile și tradițiile de Crăciun, de Paste și de Sfânta Maria, au loc și alte sărbători: festivalul Gulașului de la Ocna Șușatag, Hora de la Prislop, Sărbătoarea Portului Popular.

Ca tradiții și obiceiuri populare mai amintim: serbările câmpenești, festivalurile folclorice, concertele în aer liber din Baia Mare, Sighetu Marmăției, Cavnic, Borșa și cenaclurile literare.

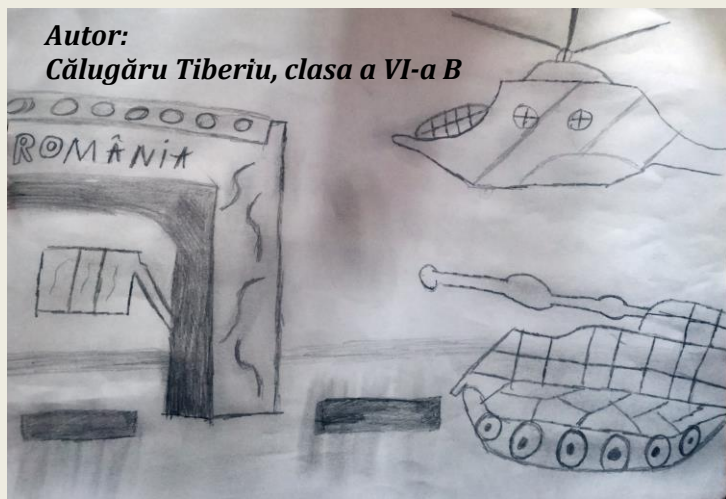
Ținutul Maramureșului are peisaje de neuitat și aș vrea oricând să le revăd.

Autor:
Sandu Andreea, clasa a IV-a A

Autor:

Călugăru Tiberiu, clasa a VI-a B

De ce iubim România

Trăim într-o perioadă în care românii pleacă din România. Mulți vorbesc doar despre minusurile de a trai aici: despre saracie, corupție, lipsa bunelor maniere și multe altele. De aceea, acum eu vreau să vedem partea frumoasă a țării noastre. Noi trebuie să ne amintim mereu de motivele pentru care România este mereu ACASA.

Iubesc România pentru că aici am respirat prima dată aerul curat de munte.

Aici am văzut prima dată lumina blândă a ultimelor raze de septembrie. . Aici am devenit creștin și L-am cunoscut pe Dumnezeu. Aici am ras, am plâns, am avut griji mărunte sau existențiale. În România am cunoscut oameni buni, simpli, calzi, primitori. Țărani cu mâinile crăpate de ger și munca, orașeni grăbiți, alergând după autobuz. Elevi care ies ca stolurile de rândunele. Copii care ciripesc vesel precum vrăbiuțele. Bătrâni care se țin de mână în parc. Oriunde m-aș afla, România este punctul meu de referință, centrul existenței mele terestre. Sunt româncă, și acest lucru mă obliga să mă comport precum strămoșii mei: demn. Istoria nu trebuie doar citită, învățată, ci iubită până în ultimul ungher al inimii. România sunt eu, elevii mei, părinții lor, colegii mei, rudele noastre... România suntem toți, o familie care, punând grijile zilei de azi pe primul plan uita să mai privească soarele surâzând pe cer, vântul șoptind cuvinte de dor, iarba mângâind tălpile noastre, praful care se așterne peste rănilor din suflet. Să nu uităm să ne bucurăm de noi, familie frumoasă și mare! La mulți ani, România, la mulți ani, români de pretutindeni!

Autor:

Prof. Drossu Florina

DE CE IUBESC ROMÂNIA?

De ce iubesc România?

Uneori, unde nu există explicație, există sentiment. Simt că iubesc România!

Dacă m-ați întreba de ce-mi iubesc mama, familia, aș răspunde la fel. Nu am cum să explic de ce, dar simt că-mi iubesc mama, familia. Așadar mama, familia, România sunt pentru mine lucrurile sacre care mi s-au dat în toată plinătatea de iubire, lumină, căldură; trei lucruri sacre pe care le prețuiesc.

Despărțită în trei (Ardealul, Moldova, Țara Românească) și unită într-una singură (România), asemeni Atotputernicului, unul în trei fețe Tatăl, Fiul, Sfântul Duh, mi se oferă mie, românului credincios de pe aceste plaiuri, cetitudinea că România noastră este locul unde Dumnezeu a luat o parte din rai și ne-a dat-o pe pământ.

Mă simt binecuvântată că pot să trăiesc având în celula ființei mele seva acestui pământ care i-a hrănit în spiritul credinței și al patriotismului pe înaintașii mei spre a primi eu, acum, forța trecutului neamului românesc.

Cui să mulțumesc pentru toate?... Cerului de un albastru sticlos din care curge lumina și căldura divină spre a-mi umple pocalul sufletului?...Pământului de o încărcătură pe cât de grea istoric pe atât de suav ridicată-n tijele florilor stropite-n degradeuri spre a-mi bucura ochii plini de lacrimi de fericire?...Apelor de un susur profund tainic pe care, ascultându-le, pot simți adevărata dimensiune a trecerii timpului?

Cui să mulțumesc că m-am născut în cuibul cu dor al întregului Pământ?

„Într-o țară atât de frumoasă, cu un trecut așa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deștept, cum să nu fie o adevărată credință iubirea de patrie și cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoși de odinioară, mândru că poți spune: „Sunt român!”.

Gândesc că România este ținutul dăruit unor oameni aleși, oameni cu tălpile înfipite adânc în pământul istoric care-și ridică amețitor și mândru privirea către cer, spre a-i putea mulțumi creștinește albastrului senin. Mă simt unul dintre românii aleși pentru că știu să mă bucur de raiul locurilor pline de verdele copacului sănătos și de auriul bobului bogat, de dulceața roadelor și de concertele măiestrelor înaripate, de frământarea apelor și de covoarele cusute-n petale ascuțit parfumate, de raza de soare și de piscuri semețe, de întreaga natură și de cei asemeni mie.

Aș întreba un fir de iarbă de ce iubește România și mi-ar răspunde că o iubește pentru pământul roditor sub ploi și soare. Aș întreba pasărea de ce iubește România și mi-ar răspunde că o iubește pentru scenele de elită în care concertează. Aș întreba piatra de ce iubește România și mi-ar răspunde că o iubește pentru statornicia oamenilor sub care a-nngenuncheat.

Aș întreba și frunza, și pomul, și floarea, și rodul,

Și stânca, și apa, și piscul, și codrul,

Și muntele, și dealul, și zarea albastră,

Și bradul, și cerbul, și pâinea pe masă,

Și totul și toate pe rând ar răspunde:

Iubesc România! Ea-i totul pe lume!

Și-atunci cum să nu o iubesc eu, eu?

Când toate acestea mi le-a dat Dumnezeu?

Și România pe care o iubesc eu o iubiți și voi, românii asemeni mie, în mii și mii de feluri. O iubiți când cântați ; Deșteaptă-te, române!”, o iubiți când îmbrăcați costumul popular la hore și-n sărbătoare, o iubiți când vă strângeți la masa cu bucate, o iubiți când cântați doina sau colinda românească, o iubiți când citiți românește, când scrieți românește, când culegeți roadele pământului, când mergeți pe cărarea muntelui, când admirați macii câmpului și bobul spicului, când vă răcoriți cu apa izvorului, când inspirați mirosul pământului, când priviți floarea pomului, când auziți talanga turmei ciobanului, când olăriți, când țeseți, când coaseți ia populară și când...și când... și când... pentru că a iubi România înseamnă simplitatea trecutului valorificată în prezent.; înseamnă păstrarea identității naționale în mijlocul vârtejului global de schimbare; înseamnă retragerea din lume pentru a îmbrățișa lumea;

România nu este un nume de țară, este o țară care are un nume. Este o țară care are români, este țara pe care românii o au. Avem această Românie! De la firul de iarbă până la zarea albastră o avem! Să o iubim acum!

Să arătăm lumii întregi cu mândrie această Românie a noastră,

De ce iubesc România? Uneori, unde nu există explicație există sentiment. Simt că iubesc România!

Autor: Imireanu Mara Haritea- cl. a VII-a A

Coordonator: prof. înv. primar:

OPREA MIHAELA ADELINA

